

Ihmisyiden perussäännöt

"Ihmisen sieluun on kirjoitettuna jalous, rohkeus, hyvyys ja ystävällisyys evääksi matkalle. Ne ovat ihmisyiden perussäännöt." Näin sanoi Tyne Matilainen.

Kyse on kehityksestä ja sen edellytyksistä. Tässä se tarkoittaa kehityskaaria, jotka kuvaavat suuria henkisen kehityksen linjoja kuten ihmisen tai ihmiskunnan henkinen kehitys.

Ihmisyiden perussäännöt ovat henkisen tien ja myös henkisten lakien universaali lähtökohta, siitä on hyvä mennä eteenpäin. Ihmisyiden perussäännöt kertovat jokaiselle ymmärrettävällä tavalla sen, mistä esimerkiksi karmassa ja sitä positivisoivassa henkisessä kehityksessä on kyse – ja mistä ei.

Karman ja sovittamisen henkisaineelliset toimintamuodot vain heijastelevat perussääntöjen antamaa "maailmaa", joka on universaali, jumalallinen ja kaiken innoituksen lähde. Perussääntöjen pitää pysyä voimassa, niiden kokonaisuutta voi ja pitää vahvistaa ja rikastuttaa. Niiden kautta voi löytää myös Ikuisen Itsen näkökulman, suhteet muihin ihmisiin jne.

Jälleen kerran palaan luomiskertomukseen. Voisin kuvitella, että tapahtuma, jossa Jumala puhalttaa hengen ihmiseen, ja ihmisestä tulee elävä sielu, tarkoittaa juuri näiden perussääntöjen "puhaltamista" ihmiseen ja hänen tajunnallisuuteensa, jotta ihmislaji voisi alkaa

Enkelin kädessä on positiivisuuden malja, josta ihmisyiden perussäännöt pulppuavat.

Tuula Uusitalo 14

kehityksensä Maa-planeetan olosuhteissa. Ne siis ovat: *jalous, rohkeus, hyvyys ja ystävällisyys*. Hyvä ja paha rajautuu sitten sen kautta, noudattaako näitä vai ei. Niiden rajat ja toimintatavat ovat jääneet ihmisen itse keksittäviksi.

Jaloutta, hyvyttä ja ystävällisyyttä ei tarvitse selittää millään tavoin, *rohkeus* sen sijaan on sana, jolla on myös negatiivisia merkityksiä. Se mihin rohkeus liittyy, ratkaisee sen arvon, onko se rohkeutta vai *rohkeutta*. Ihminen ei aina tiedä, mitä päätökset tuovat tullessaan. Esimerkiksi lähteminen henkiseen tielle voi olla sellainen, se vaatii *rohkeutta*, joka joissakin tilanteissa saattaa muistuttaa uhkarohkeutta, mutta ilman sitä kehitys jää puolitiehen.

Se mitä näissä kirjoituksissani sanon *kehitykseksi*, tarkoittaa kehityskaaria, jotka kuvaavat suuria henkisen kehityksen linjoja kuten ihmisen tai ihmiskunnan henkinen kehitys. Siihen liittyy myös olemassaolon yleiseen tajunnallisuuteen liittyvä kehitys, jonka kärkijoukkoa henkisen tien kulkijat ovat. – Yleisen tajunnallisuuden kehitys merkitsee tässä filosofiassa juuri *ihmissyyden perussääntöjen* kirkastamista ihmisyksilöiden kautta – mutta myös suurissa kollektiivisissa tajunnoissa.

Tämä näkökulma antaa lisää näkemystä ihmisestä ja hänen mahdolluuksistaan. Näkökulman totuuteen voi uskoa tai olla uskomatta – ainakin sitä voi pitää filosofisen miettimisen pohjana, kun muistaa, kuinka yleispäteviä ihmisyksilöiden kautta – mutta myös suurissa kollektiivisissa tajunnoissa.

Kehitys ihmisen johtotähtenä

Tyyne Matilaisen filosofiassa kehitys on ihmisen olemassaolon keskeinen liikkeelle paneva voima ja muunkin olemassaolon. Ihminen on vain tästä tietoisempi kuin muu luomakunta, jokaisella ihmisellä on mahdollisuus yksilölliseen henkiseen tiehen. Ihmissyys tuottaa persoonallisuuksia ja heidän ainutlaatuisia ajatuksiaan, tekojaan ja elämiään.

On suuri joukko ihmisiä, joille henkinen tie on kaikki kaikessa. ”Henkinen tie” tai ”henkinen polku” on vanha käsite ja sen sisältö on

muuttuva – elävässä elämässä, jossa koko maailma uusiutuu ja muuttuu. Omalle henkiselle tielle pitää sen vuoksi alituisesti etsiä suuntaa, joka johdattaisi kohti korkeimpia arvoja ja päämääriä. Kehityssuunnalle, oli se muuten minkälainen tahansa, on perustana selkeälinjainen ihmisyys, jossa *ihmissyyden perussäännöt* pysyvät. Ja joita yksilöt ainutlaatuisina persoonallisuuksina ilmentävät.

Kyse on hyvin suurelta osalta *altruismista*, suhteesta toisiin ihmisiin ja yleisemmin: ihmiskunnan palvelemisesta. ”Miettikää, mitä ihmiskunta tarvitsee”, sanoi Tyyne Matilainen oppilailleen – ja muillekin. Niin tulee tehdä ja siihen tulee paneutua, jos aikoo itse viedä omaa kehitystään eteenpäin. Se on henkisen elämän kysynnän ja tarjonnan laki.

Henkisellä tiellä se on ikivanha itsestäänselvyys ja käytännöllinen totuus. Sama koskee niin henkistä kuin maallistakin kehitystä. *Elämäntehtävää* tai mitään muutakaan merkittävää ei ole, ellei elämä itse ihmisineen ja olentoineen – ihmisen sisäinen jumaluus mukaan luettuna – sitä vaadi. Mutta jos vaatii, niin ainakin henkisen tien kulkijan pitää olla valmis vastaamaan siihen. Käytin tietoisesti sanaa ”vaatia”, sillä henkisellä tiellä kyse on aina vaativista tilanteista, joista ei välttämättä selviä vanhoilla osaamisilla. Elämäntehtävä on persoonallisuuden kruunu, voisi sanoa.

Pekka Ervast antaa hyvän ohjeen kehoittaessaan ihmisiä tekemään mitättömiltäkin näyttävät työnsä entistä paremmin, esimerkiksi olemaan ”parempi konttoristi”. Hän sanoo myös seuraavasti: ” – Ei ole mitään iloa ihmiselle muusta elämästä kuin siitä, että hän tuntee, että jokin korkeampi voima on pannut hänet tekemään juuri sitä työtä: ainoastaan silloin se tuottaa tyydytystä. Tämän neuvon noudattaminen johtaa ennen pitkää elämäntehtävän suorittamiseen.

Elämänkaari ohjaa

Henkinen tie ei ole ajatuksetonta ajalehtimistä tilanteesta toiseen tai tylsää kohtalonuskoa.

Päin vastoin. Tyyne Matilaisen mukaan sitä ohjaa ihmisen tarkoin suunniteltu *Elämänkaari* toisin sanoen *jumalallinen kehityssuunnitelma*, teosofisen terminologian mukaan. On myös *yhteinen kehityssuunnitelma*, jonka kanssa kaikkien muiden suunnitelmien ja kehityskaarien tulee olla sopusoinnussa. Elämänkaari liittyy *Tajuntaan, josta puhun muuallakin näissä artikkeleissani*.

Kyseessä ei ole yksi suuri kehityslinja vaan monenlaisten isompia ja pienempiä kehitysmahdollisuuksien yhdistelmä. Tällaisia elämää varten tarkoitettuja asioita suunnitellaan jo siinä olotilassa, joka on ennen ihmisen syntymää, ja vähän syntymän jälkeenkin, kun ihminen tekee oman elämänsuunnitelmansa. Jumaluus eri aspekteissaan vaikuttaa siinä joka kohdassa – mukana suunnittelutyössä on tietenkin myös ihmisen Ikuinen Itse.

Tyyne Matilaisen ajatuksia mukaillen: *Yksilön kehityssuunnitelman tulee olla sopusoinnussa yhteisen kehityssuunnitelman kanssa. Sitä varten pitää etsiä tietoa*. Kun kaikki teot motiivineen ovat oikein, silloin sekä teko että sen tulos ovat *absoluuttisia*. Siinä on mukana ikuisuuden näkökulma, täysi positiivisuus ja koko olemassaolon tärkeimmät päämäärät. Tiedon etsintä on kehitysperspektiivistä yhtä tärkeää kuin oikein tekeminenkin.

Elämänkaari ei siis merkitse tapahtumien tai tilanteiden ”ennaltamääräytymistä” mekanisessa mielessä vaan henkiseltä puolelta organisoituja mahdollisuuksia parempine ja huonompine vaihtoehtoineen sekä yllättävine synergisiteetteineen. – Esimerkiksi, jos jonkun tietyn ihmisen kohtaaminen on elämäntehtävän tai muun olennaisen asian kannalta tärkeä, maailmankaikkeus järjestää siihen tilaisuuden, eikä sitä voi väistää.

Itse asiassa ihmisen elämää ohjaa kaksi samaan kehityssuuntaan vievää kaarta, *positiivinen ja negatiivinen elämänkaari*. Juuri tämä elämänkaaren kaksinaisuus ilmenee jokapäiväiseen elämään kuuluvassa taistelussa hyvän ja pahan välillä – tai positiivisen ja negatiivisen välillä. Kaikki ne ohjaavat tietyn ihmis-

elämän kohti sen positiivisimpia mahdollisia kehityssaavutuksia tiedosti sitä tai ei. Mutta kun ihminen positivoituu omaksi itseksensä, positiivinen kaari toimii ja negatiivinen on latenttina vertauskohtana.

Negatiivisen kaaren toteutumisesta saa ohjausta ja tietoa yhtä hyvin kun positiivisenkin, tosin hitaammin eikä niin miellyttävällä tavalla, joten niitä toivoisi olevan vähemmän. Näiden säätelyyn onkin omat mekanisminsa ja hierarkiansa, etteivät mekanistisen karman lain säännöt tulisi liian rajoittaviksi.

Kehityksen monitahoisuus

Kehitys on sekä yksilöllinen että yhteisöllinen tapahtumaketju – oikeastaan niitä on monia rinnakkaisia, erillisiä mutta samalla jollain tavoin yhteenliittyviä. Kehitystä tapahtuu, kun *jalous, rohkeus, hyvyys ja ystävällisyys ovat voimassa tai ainakin päämääränä*. Henkisellä tielläni olen tunnistanut seuraavanlaisia kehityslinjoja:

– *Karman suorittaminen, joka liittyy myös syyn ja seurauksen lakiin*. Karma liittyy sekä yksilökehitykseen että ihmisuhteiden muotoutumiseen jälleensyntymäperspektiivistä. Karma tuo esiin niissä olevat negatiivisuudet ”tässä ja nyt”, jolloin niitä voi parantaa, jos tahtoa ja ymmärrystä riittää. Syyn ja seurauksen laki puolestaan luo erilaisia valinnanmahdollisuuksia. *Jalous, rohkeus, hyvyys ja ystävällisyys perussääntöinä pitävät silloin oikealla tiellä eivätkä esimerkiksi koston ajatukset pääse vaikuttamaan*.

Kun ihminen oivaltaa, mikä on syy ja mikä on seuraus, hän oppii päättämään eettisesti ja luomaan positiivisia seurauksia. Se aktivoi aivoja ja antaa viitteitä selviytymiseen. Kyseessä on kaksijakoinen opetus: jos valitsee huonon vaihtoehdon, se vie syvemmälle negatiivisuuteen, jos hyvän niin se heijastuu tulevaisuuteen, jopa aivan lähitulevaisuuteenkin, jolloin asiat selkenevät.

– *Luonteen jalostumiseen tähtäävä kehitys*. Tämä on tärkein kehityslinja mailmankaikkeuden ja myös yksilön kannalta ja se liittyy

olennaisesti ihmisyyden perussääntöihin. Mitä muuten ihminen tekisikään kaikella ilmenneellä tai latentilla osaamisellaan, lahjakkuudellaan ja pyrkimyksillään, ellei ihminen ole ihmisenä ja persoonana niiden arvoinen ja pyrkisi suuntaamaan ne *hyvyyden* palvelukseen. Muutenhan niissä toteutuisivat vain ”puolijärkevät luonnonvoimat” ja mekanistinen karman laki pääasiassa negatiivisessa muodossaan.

Omien heikkouksien ja huonojen puolten yli on rämmittävä ja otettava ne käsittelyyn monta kertaa eri valossa. Täydellisyydestä on hyvä haaveilla, mutta sen saavuttaminen – sanan varsinaisessa merkityksessä – on epätodennäköistä, sillä myös täydellisyyden sisältö on muuttuvaa, kehittyvää. Tämän päivän täydellisyys on huomisen epätäydellisyyttä. Sen sijaan on hyödyllistä pyrkiä siihen sellaisena kuin se milloinkin avautuu henkisille silmille.

Tässä yhteydessä *rohkeus* on ensiarvoinen ominaisuus. Sen avulla saa voimaa mennä vaikeiden asioiden ylitse ja saa myös uskoa positiiviseen tulevaisuuteen silloinkin, kun se ei ole näkyvissä.

– *Elämäntehtävään suuntautuva*. Se miten elämäntehtävään suuntautuminen toimii käytännössä, tulee ymmärretyksi vasta nyt, kun oman elämäni suuret johtolinjat alkavat tulla näkyviin. Monet kiinnostavat elämänelueet saattavat jäädä pois yksi kerrallaan. Sen voisi nähdä epätoivoisena taisteluna kohtalon kanssa, mutta lopulta se näyttäytyykin ”suunnitelman toteutumisenä”. *Jalous* perussääntönä estää kähertymästä pelkkiin omiin toiveisiinsa ja oman työn ja jopa harrastusten laajempi merkitys alkaa näkyä. Elämän antamat esteet ja opetukset ovat selkeästi tähänneet *tätä elämää* varten valittuun tehtävään ja sen suorittamiseen.

– *Yksilölliseen monipuolisuuteen tähtäävä*. Edellinen kuvaus voidaan lukea myös toisin päin: vaikka elämäntehtävä ja sen luonne selviävät vähitellen, niin elämässä voi olla muulla tavoin tärkeitä käännteitä, jotka mahdollistavat erilaisten harrastusten ja kiinnostusten toteuttamisen. Ei ole vaaraa (eikä varaa) tulla yksipuoliseksi ja ”yksisilmäiseksi”. Elämähän jatkuu myös tämän elämän jälkeen, mitä osaa-

misia ja ominaisuuksia silloin tarvitaan, jää nähtäväksi. Uusissa elämässä on uudenlaisia tarpeita – koko ihmiskunnalla. *Ikuinen Itse* on tässä mielessä jälleensyntymän ”muistitikku”, joka kuljettaa muun muassa hankittua osaamista ja valmiita kehitysaavutuksia seuraaviin elämiin.

– *Aikakaudelle kuuluvien henkisten virikkeiden vastaanottaminen*. Tämä on jokamiehen oikeus – ja velvollisuus. Joudumme jokainen miettimään aikamme ongelmia omalta osaltamme ja altistumme siten erilaisille henkisille virikkeille. Meillä on aina aiempaa suuremmat mahdollisuudet niiden positiiviseen ratkaisemiseen kukin tavallaan. Näistä syntyvät alustat suurille edistysaskeleille. Taka-askeleet syntyvät samalla tavalla, ellei ihmiskunta tai edes jokin sen merkittävä osa ole valmis positiivisiin muutoksiin.

Aikakaudet löytävät itsensä hitaasti yksilöiden kautta: ensin joku löytää uuden johtoidean, kääntää siitä syntyviä ajatuksia ymmärrettävälle kielelle ja sitten muut ihmiset tulevat perässä oman kykynsä ja taitonsa mukaisesti. Aluksi kompuroidaan, ollaan yli-innokkaita ja toimitaan jopa aivan päin vastoin. Sitten ajatusmaailman uudelleen vakiintuessa myös ihmisten toimintalogiikka selkenee. Se, toteutuvatko siinä *jalous*, *rohkeus*, *hyvyys* ja *ystävällisyys* näyttää *onnistumisen määrän*.

Ajatusjoogan harjoittajana henkisen tien kuljija joutuu miettimään ajatusten, luonteen, uusien virikkeiden ja elämäntehtävän yhteenliittymistä. Se, että ajatusjooga jalostaa luonnetta loogisten positiivisten ajatustensa avulla, tähtää osaltaan elämäntehtävän löytämiseen ja suorittamiseen – jopa kahdella eri tavalla: Positiivisena luonteenpiirteenä altruismi tähtää myös siihen, että monipuolisesti kehittynyt ihminen on valmis tässä mutta myös seuraavissa elämässään, maapallolla tai missä tahansa, tekemään jotain universaalisti hyödyllistä ja tarvittaessa toimimaan edelläkävijänä. Loogiset positiiviset ajatukset puolestaan antavat ideoita ja aatteita, joiden puitteissa elämäntehtävä saa oikean ajallisaikallisen inspiraation ja sisällön.

Ajatusjooga on kokonaisuudessaan *ihmisyyden perussääntöjen* jatke ja niiden kanssa sopu-soinnussa. Siinä on niiden lisäksi ajatusten lait, joiden avulla näitä ihmisyyden perussääntöjä voi monistaa ihmisten tajuntoihin.

Henkiset virikkeet

Henkiset virikkeet tulevat meihin ensin värähtelyinä ja ”laskeutuvat aineeseen” eli auran kautta tsakroihiin, aivoihin, sydämeen ja muuhunkin kehollisuuteemme. Ne muuttuvat ymmärrettäväksi ajatuksiksi, kun niihin yhdistyy auramme ja tajuntamme sisältöä: sanoja, teoreettista ajattelua, tunteita ja konkreettisia mielikuvia, joita olemme saaneet kokemuksista.

Henkiset virikkeet kotiutuvat ennen kaikkea Tajuntamme abstrakteihin rakenteisiin, Universaaliin ja Absoluuttiin – jälleen viittaa Tyyne Matilaisen Tajunta-malliin. Koulutus ja opiskelu ovat antaneet virikkeitä – ja muovanneet siten myös henkisiä aistejamme, joiden vastaanottaman informaation perusteella voimme luoda mielipiteitä ja pohtia asioita. Silloin koemme ahaa-elämyksen: ”Minä ajattelen!” Ja *Descartesin* mukaan päätellen: ”Olen siis olemassa!”

Ajatusvärähtelyt ovat liikettä, joka ei ole rajoittunut paikkaan – ja jos ymmärrämme ne aaltoliikkeinä, näemme että kyseessä on avaruudessa joka suuntaan leviävä elementti – joka tosin tuottaa havaintoja vain siellä missä on niille sopiva vastaanotin. Aaltoliikkeinä ne interferoivat keskenään ja hiukkasina vetävät puoleensa tai hylkivät toisiaan sähköisyytensä mukaan. Positiivisissa ajatusvärähtelyissä on runsaasti henkeä ja valoa, Pyhän Hengen tulta. Ihmisyyden perussäännöt toteutuvat niiden avulla.

Negatiiviset ajatusvärähtelyt taas ovat hitaampia, painavampia ja ”aineellisempia” ja ne yhdistyvät helposti hitaampiin värähtelyihin, kuten tunteisiin. Joskus ajatellaan, että aine sinänsä on negatiivista. Ei ole. Asia on niinpäin, että negatiivinen värähtely, myös ajatusvärähtely, on aineellista, koska se on painavaa, hidasta ja sellaisena epäharmonista. Ja materialismi ymmärtää asioita tämän negatiivisen mallin mukaisesti.

Värähtelyt muodostavat ympärillemme ”tasoja”, sen mukaan miten hidasta tai nopeaa värähtely on. Ne myös kuljettavat ohuempaa värähtelyä, informaatiota. Värähtelyjensä kautta ihminen on yhteydessä ympäristöönsä ja koko universumiin. Henki ja positiivisuus yhdistää ihmisiä, tekee heistä ystäviä, negatiivisuus vihollisia.

Kun ihminen menee henkisessä kehityksensä eteenpäin, hän joutuu yhteyteen korkeiden kuten paranirvaanisten, mahaparanirvaanisten ja Ikuisen Itsen tason värähtelyiden kanssa. Hän oppii aistimaan niitä, ottamaan niistä informaatiota ja soveltamaan niitä elämäänsä.

Koko tämän prosessin tuloksena nämä korkeat värähtelyt kiinnittyvät myös hänen olemukseensa ja hänen omiin energioihinsa. Myös hänen ajattelemansa ajatukset saavat niistä lisävärähtelyn, joka voi olla tärkeämpi kuin varsinaiset sanoin ilmaistut ajatukset, jotka toimivat tämän hienomman värähtelyn kantajina.

Kun ihminen edelleen kasvaa ja rakentuu näiden positiivisten värähtelyjen kautta, hänen ajattelunsa sopeutuu niihin ja samalla koko hänen positivoitunut persoonansa – aluksi se osa persoonaa, joka on jo positivoitunut – kuvastuu näistä värähtelyistä. Hänelle luonteenomaiset persoonan piirteet, kuvastuvat jokaisesta ajatuksesta mutta korkeammalla tasolla. Nämä ajatukset myös toimivat näillä tasoilla, ovat tajunnallisesti ”yhtä” sen kanssa ja saavat sitä kautta yhteyden koko ihmiskuntaan. Juuri se mahdollistaa henkisen opettamisen omalla esimerkillä.

Vuorovaikutuksia

Ihmisyiden perussäännöt ovat myös henkisen tien ja myös karman lain lähtökohta, siitä on hyvä lähteä. Ne määrittelevät jokaiselle ymmärrettävällä tavalla sen, mistä karmassa ja sitä positivoivassa henkisessä kehityksessä on kyse – ja mistä ei. Perussääntöjen pitää pysyä voimassa. Niiden kautta voi löytää harmonian, ikuisuuden ja universumin näkökulmat, Ikuisen Itsen näkökulman, suhteet muihin ihmisiin jne.

Kaikki tiedämme modernista fysiikasta, että hiukkaset vuorovaikuttavat keskenään. Vuorovaikutukset ovat ominaisia myös henkisille laeille ja henkisille olennoille, jollainen ihmisenkin olemukseltaan on.

Karma on jonkinlainen erityisesti ihmisiä ja ihmisten välistä vuorovaikutusta koskeva luonnonlaki. Tai sellaisena se ainakin tunnetaan. Karma eli siis ihmisten teot yhdistävät karman lain mukaan ihmisiä kautta jälleensyntymien – jos jokin teko vaatii vastavuoroista tekoa toiselta ihmiseltä, elämä järjestää siihen tilaisuuden ennemmin tai myöhemmin.

Ehkä jälleensyntymäkin on eräänlaisen evoluution tulos, näin kehitys tapahtuu paremmin kuin muuten? Ihminenhan on eräässä mieles-

sä metafyyysisesti itsenäinen yksikkö. Ihmisen olemassaolon tarkoitus ei ole kuitenkaan yksinäisyys ja hän tietää sen. Esimerkiksi käsitys hyvästä ja pahasta on riippuvainen siitä miten hän kokee muut ihmiset ja miten muut kokevat hänet. Koko ”hyvän ja pahan” perusasetelmaa ei tarvittaisi ilman toisia ihmisiä.

Jos siis kehitystä pidetään metafyyysisenä johdotätenä, myös jälleensyntymä on mielekäs – miksi pitäisi jättää kesken jo alulle päässeitä yhteisiä ja yksilöllisiä kehityskulkuja vaan päästä eteenpäin kohti kulloistakin lähtöasetelmaa suurempaa positiivisuutta. Jos taas pyrittäisiin pelkkään voimien ja vastavoimien symmetriaan, niin mihin tarvittaisiin ihmisen kaltaista olentoa edes yhdeksi elämäksi kerrallaan?

Tajunnan tehtävistä

Näissä artikkeleissa viittaan usein *Tajuntaan* ja sen erilaisiin toiminnallisiin osiin. Se on **Tyyne Matilaisen** esoteerinen malli ihmisen tajunnallisesta pienoismaailmasta selkeine, joustavine toimintakokonaisuuksineen. Selitän sitä tässä periaatteiden kannalta.

Ihmisen olemassaolon ulkoiset ja sisäiset tekijät muotoutuvat hänen kehityspäämääriensä mukaan. Henkisellä tiellä *kehitys* on kaikki kaikessa. *Tajunnan* tehtävänä on edistää sitä ja tehdä se entistä tehokkaammaksi, luonnollisemmaksi ja positiivisemmaksi.

Tärkeää on, että *Tajunnan* puitteissa ihmiselle tärkeä tieto kulkee osasta toiseen *eestaas* ja että se tulee käsitellyksi niissä eri tavoin. *Tajunta on kokonaisvaltainen ja sen yksittäinenkin osa vaikuttaa kaikkiin muihin osiin.*

Tajunnan keskeinen osa on pikkuavivot ja siihen liittyen aivosillan alempi osa, yhteisnimeltään *taka-avivot*, jotka *räväyttelevät tietoa* muihin osiin.

Tajunnan tehtävä tällaisena kokonaisuutena on – ottaa vastaan ajatuksia, tietoa ja virikkeitä. – erotella niistä positiivinen ja negatiivinen ja käsitellä ne.

– tutkia ne henkisillä aisteillaan. Ihmisen henkiset aistit ovat tässä mallissa rintakehän alueella.

– käsitellä *Tajuntaan* tullut tieto sen kaikissa osissa.

– jäsentää tieto loogiseksi.

– tuottaa absoluuttisia, positiivisesti toimivia ajatuksia, sanoja ja tekoja.

– luoda ja toteuttaa kestäviä positiivisia ideoita.

– tuottaa kokonaisuuksia.

Edellä mainittuja asioita varten ovat (erittäin yleisluontoisesti hahmotettuna) *Universum – tiedon vastaanotto (alimpana) Kosmos – järjestäminen (pään yläpuolella), Absoluutti – oivalukset (kosmoksen yläpuolella), ylitajunta, Universaali – tapahtumat kokonaisuutena (ylinnä).*

Lisäksi *Tajunnan* tehtävänä on

– luoda tilaisuuksia karman sovittamiseen.

– selvittää ikäkausikriisit.

– saattaa vihkimystie etenemään.

– harmonisoida ihminen sekä sisäisesti että suhteessa muihin ihmisiin ja ulkomaailmaan

– saada ihminen toimimaan niin että hän pääsee itse itselleen -tilaan.

Elämänkaari, joka kehystää Tajuntaa, auttaa näiden päämäärien saavuttamisessa.

Tajunnassa on myös ihmisen jumalosa, perussävel, ikuinen piste, ja muita osia, joiden tehtävänä on

– varastoida tietoa, taitoa ja osaamista.

– viedä paras tieto, taito ja osaaminen myös tuleviin jälleensyntymiin

– yhdistää ihminen positiivisella tavalla menneisyyteensä ja tulevaisuuteensa.

– koota omien jälleensyntymien tieto

– yhdistää ihminen maailmankaikkeuden harmoniaan oman harmoniansa kautta.

– pitää yllä jumalyhteyttä.

Kuoleminen ja siihen liittyen jälleensyntymän prosessit pitävät huolta siitä, ettei ihmisten ja ihmissuhteiden tarvitse alkaa uudessa syntymässä aina alusta, vaan on jotain mihin tukeutua. Ihminen ja koko elämä vuorovaikutuksineen tarvitsee uusiutumista, niinpä on hyvä, että kehityskulut myös katkeavat ajoittain ja palaavat sitten vasta kun niiden positivistisyyteen on parempia edellytyksiä.

Jossakin määrittelemättömässä alussa on syntynyt tai luotu olollisuutta ohjaava systeemi, joka – niin kuin luonnonlait yleensäkin – pyrkii tuottamaan tasapainotilan. Ja sitä palvelemaan on kehittynyt erityisesti jälleensyntymään liittyvä akashinen muistijärjestelmä, jonka alaisuuteen myös karma kuuluu, ja joka synnyttää yksilöille mahdollisuuksia ”sovitaa” eli maksaa hyvyydellä ja oikeilla teoilla sen osan elämästään ja teoistaan, mikä on muilta ihmisiltä pois tai aiheuttanut mielihäpeää. Ihmisellä on siis synnynnäinen tarve tasapainoon – esimerkiksi pyrkimys oikeudenmukaisuuteen on siitä seurauksena. Kehitysaspekti taas estää sellaisen tasapainon saavuttamisen, jossa liike kokonaan pysähtyisi.

Karma edellyttää muiden ihmisten läsnäolon ja vuorovaikutuksen heidän kanssaan. Uskoisin, että juuri tämä on karman lain suurin anti ihmisen kehitykselle. Kuitenkin se, että karma toteutuu usein negatiivisesti, koetaan rangaisuutena jostakin mitä ei koe tehneensä. Teot kun ovat tapahtuneet aikaisemmissa jälleensyntymissä, ja olisi esimerkiksi ajatuksen lakien kannalta hankalaa, jos ne tulisivat tietoisuuteen ja ajatteluprosessin kohteeksi noin vain.

Maa-planeetan karmasta voi vapautua oikean henkisen tien avulla, muttei siitä alkuperäisestä luomisesta, joka on olemassaolon edellytys, eli kehityksestä – jumalallisesta kehityssuunnitelmasta. Kehityksen päämääränä on muun muassa, että kaikki pitkän linjan oppimisprosessit kaikkine mutkineen ja näennäisine epäonnistumisineen muuttuvat henkisellä tiellä *absoluuttisiksi*, ja saavat arvonsa sen kautta. Maa-planeettakin on sen harjoituskenttä ja kehityksen, siis sen perusidean väline. Kehitys-

vaatimusta ei voi mitätöidä eikä sen vaatimaa henkistä tietä vähätellä huonoilla esimerkeillä vaikkapa ”onnellisesta siasta” vs. vaikeuksistaan ylöspäin pyrkivästä ihmisestä.

Mainitsin jo edellä säätelyn mahdollisuudesta, *Karmanherra* on sitä varten olemassa. Tyyne Matilainen: ”*Olkaamme nöyriä, ettemme häiritse Karmanherra ylpeydellä.*” ”*Karmanherroja on hyvin monen asteisia, kullakin ihmisellä on oma Karmanherransa, joka on kunkin ihmisen asteen mukainen riippuen hänen tietomäärästään.*”

Tyyne Matilainen: ”*Kaikki palvelee sitä tarkoitusta, miksi olemme täällä. Kaikki on syyn seurausta, mutta kohtaloon voi säädellä. Mitä onnellisempi ihminen on sitä paremmin hän pystyy negatiivisen karman suorittamaan ja kun ihminen ilolla ja onnella ottaa vastaan vastoinkäymiset, niin negatiivinen karma vähenee ja lopulta loppuu.*”

Karmanherra voi lieventää tapahtumien negatiivisuutta huomatessaan ihmisen olevan oikealla tiellä ja ymmärtävän sen mistä kulloinkin on kyse. Tai siirtää jotain tuonnemmaksi. Omalta Karmanherralta voi pyytää helpotusta, jos karma tuntuu liian raskaalta. Pitää kuitenkin kiittää, jos elämä tai lähimmäinen huomauttelee pikkuasioista, sillä todennäköisesti ne ovat vain kevyitä muistuttajia siitä, minkälaisista ongelmista jossain aiemmassa todellisuudessa on ollut kyse.

Ihmisen kaukaisessa sosiaalisessa menneisyydessä ajatukset ovat olleet puheen jatke ja ajatuksiin on kuulunut toisen ihmisen ”läsnäolo” silloinkin, kun tämä ei ole puhe-ettäisyydellä. Tämä ihmisten välisen yhteydenpidon ominaisuus on ajattelussa edelleenkin vahvempaa kuin monilla muilla energioilla. – Siitä huolimatta, etteivät kaikki pidä tätä totena lainkaan. Soveltaminen kyllä ilmaisee mikä on totta ja mikä ei.

Ihminen on omien värähtelytasojensa ja käytövälineidensä kautta jatkuvassa yhteydessä toisten ihmisten kanssa ja siksi myös ajatuksia pitää ajatella tältä kannalta. Olemme yhteisessä ”ilmapiirissä” eli aurassa – enemmän tai vähemmän. Koska ajatuksissakin kyse on energiasta,

ne kulkevat myös aineen lävitse ja kantavat sisältämäänsä informaatiota eteenpäin. Se mitä ajatukset välittävät, riippuu niiden sisällöstä ja muodosta. Eli siitä miten ajattelijat itse niitä käyttävät ja myös siitä miten ja minkälainen ihminen niitä vastaanottaa. Lisäksi tulee ajatusten värähtelytaso noin yleensä, joka saattaa vaihdella ihmisestä toiseen.

Näyttöä ajatusten vaikuttavuudesta on saatu varsinkin modernista fysiikasta, jossa on muun muassa havaittu ennakoajatusten vaikuttavan muuten neutraaleiksi aiottuihin koetuloksiin. Tämä ei ole mikään uutuus. Samoin lumefektit: plasebo ja nosebo, viittaavat siihen, että nimenomaan ajatuksiin liittyvä osatekijä, lääkkeeseen uskomisen vie parantavaan suuntaan ja epäusko päinvastaiseen. – Ajatusjoogin kannalta kyseessä on kuitenkin arkinen ilmiö, jonka havaitsemista on vaikea välttää muuten kuin ummistamalla totaalisesti silmänsä. Ajattelemisen kokonaisvaltaisena toimintona kun vastaanottaa ja lähettää ajatusenergiaa ja on siis ajatusyhteydessä – jos ei aivan kaikkien niin hyvin monien ihmisten kanssa kuitenkin.

Ajatukset ja karman toteutumistapa

Seuraavassa kokonaiskuvassa pidän ”annettuna”, että ajatukset ovat ihmisten väliseen energiaan perustuvan etävuorovaikutuksen pääasiallisia välittäjiä – vaikkakaan ei ainoita. Tunteet ovat usein ajatuksia ensisijaisempia, mutta niitä on mahdollista käsitellä ja ohjata ajatusten avulla. Ajatuksen laeista tässä suhteessa ensisijainen on vastavuoroisuus, josta jo oli puhetta muun muassa artikkelissani *Äänetön puhe*: ”Mitä minä ajattelen sinusta, sitä sinä ajattelet minusta.”

Tästä seuraa se, että jos ajatusyhteyden osapuolilla on jonkin tietyn tyyppisiä asenteita tai tunteita, ne vaikuttavat siihen mihin suuntaan osapuolek kehittävät ja sen kautta myös elämänkaaren toteutumistapaan. Positiiviset asenteet tekevät yhteistyötä henkisten aistien kanssa, jotka aistiessaan positiivisia ajatuksia ja tuodessaan niitä tietoisuuteen myös vahvistavat

niitä. Positiiviset ajatukset antavat toteutumisluvan positiiviseen elämänkaareen merkityille virikkeille ja tapahtumille. Negatiiviset puolestaan saattavat negatiiviset tapahtumat toteutumaan.

Jos ihminen käyttää ajatusenergiaansa negatiivisten ajatusten voimistamiseen, se kutsuu negatiivisia tapahtumia. On tietysti poikkeuksiakin: silloin kun on todella pätevä syy ajatella jostakin ihmisestä jotain negatiivista, se on viime kädessä positiivista ja positiivista kaarta edustava malli toteutuu. Silti jokin akashinen ”tallennus” kyseisestä ihmisestä ja hänestä ajatelluista negatiivisista ajatuksista voi joskus tulla karman kautta uudelleen käsittelyyn.

Ajatusten tärkeyttä korostaa siis niiden läheinen yhteys karman toteutumiseen: mitä minä nyt teen, sitä joudun myöhemmin vastaanottamaan. Tai mitä saan elämäni nyt, johtuu siitä mitä olen joskus aiemmin aiheuttanut. Silloin kun kyse on henkilösuhteista, ajatuksen ja karman lait toimivat samalla tavalla. Ajatukset vaan toimivat tässä ajassa ja reagoivat herkästi kaikkeen.

Vastavuoroisuudessa ihmisten välillä kyse on ainakin osittaisesta vapaaehtoisuudesta, toisin sanoen siitä miten vastaan teoillani, tunteillani ja ajatuksillani toisen ihmisen tekoihin, tunteisiin ja ajatuksiin. Vaikka sellaisetkin ajatukset vaikuttavat, joita ei edes tiedosta, ne vaikuttavat kuitenkin vähemmän kuin tietoisesti ajatellut. Eikä niihin synny samanlaista karmallista tai muuta vastavuoroisuuden sidettä kuin tietoisesti ajatelluista.

Jossakin vaiheessa voi olla vaikea erottaa lähetettyjä ja vastaanotettuja ajatuksia toisistaan juuri tämän puoliautomaattisen vastavuoroisuuden johdosta, sillä se tapahtuu tiedostamattomassa ja siinä Tajunnan osassa, jonka nimi on Universum.

Tyine Matilainen: ”Ajatukset Universumisissa eivät ole suljettavissa, toisin sanoen niiden on oltava kaikkien saatavissa. Tämä selittää myös sen, miksi ihminen vastaanottaa ajatukset omina ajatuksinaan. Jos ihminen on läheisessä kontaktissa johonkin henkilöön tai joihinkin

henkilöihin, hän ottaa häneltä tai heiltä vastaan ajatuksia ominaan.”

Vaikka ihminen uskoo olevansa ”yksin” ajatustensa kanssa, hän kuitenkin muotoilee omia ajatuksiaan ulkopuolelta häneen tulleiden ajatusenergioiden mukaisesti – joista suuri osa on kuitenkin joskus aikaisemmin hänestä itsestään lähtenyt. Jos ihmisellä on voimakas positiivinen persoona, hänen on helpompi ajatella itsenäisesti ja ratkaista se, miten juuri nyt tässä tilanteessa olisi oikein ajatella ja toimia.

Niin sanotun syyruumiin perusvärähtely on korkeamman mentaalitason värähtelyä, se on siis hyvin lähellä ajatustasoa, ajatusruumista. Ne eivät ehkä ole viivan erottamia, niin kuin

kaavioon on piirretty, vaan paremminkin toimivat yhdessä. Paljon toistetut ajatukset ottavat syyruumiista kaikupohjan ja syyruumis käyttää niitä karman toteutumisen välineinä. Karmassa on useimmiten kyse ihmisten välisestä vastavuoroisuudesta. Silloin kun ajatukset ovat pääosin positiivisia, se suosii karman positivisoitumista. Jos ajatukset ovat loogisia, sekin vaikuttaa karman loogiseen toteutumiseen suhteessa ihmisen tajunnalliseen kokonaisuuteen. Silloin kun syy ja seuraus kuuluvat loogisesti yhteen, niitä on helppo ymmärtää ja myös ohjata kohti positiivisuutta.

Ikuisen Itsen tasolla ihmisten välinen vuorovaikutus on puhtainta ja positiivisinta. Ikui-

sen Itsen taso on uinuvana kaikkien ihmisten käytössä, tietoisesti sitä ja sen voimia pystyvät käyttämään vain positiiviset henkisesti koulutautuneet ihmiset.

Absoluuttinen oleminen

Oikeiden ratkaisujen avulla eestaasväylät näiden (ja myös muiden Tajunnan osien) välillä tulevat kuntoon, ja tajunnan sisäinen tiedonvälitys elävöityy. Silloin hänen vaikutusmahdollisuutensa omaan elämäänsä ja myös ulkoiseen tapahtuma- ja värähtelymaailmaan lisääntyvät. Karman esiin tuomat ongelmakohdat joutuvat tämän uuden ongelmanratkaisun käsittelyyn, ja parhaassa tapauksessa positiivinen elämänkaari aktivoituu ja negatiivinen jää latentiksi, ikäväksi mahdollisuudeksi, jonka voi tiedostaa, mutta joka ei koskaan toteudu.

Kirjeopisto Vian opetuskirjeissä on mantroissa sellaisia osia kuin ”oikealla ja järkevällä tavalla” tai ”parhaalla mahdollisella tavalla” tai ”ikuisuuden ja äärettömän näkökulmasta”, ”helposti ja nopeasti” jne. Nämä viittaavat tajunnan Absoluuttiin, siis siihen osatoimintoon, joka pyrkii pitämään huolta ajatusten ja tekojen absoluuttisuudesta: siitä että ne ovat kaikista ihmisen perussäännön sallimista näkökulmista oikein.

Absoluutin olemusta hahmottavat seuraavat Tyyne Matilaisen lauseet: ”Ilo kuuluu absoluuttiseen moraaliin, positiivisissa asioissa ikuinen arvo.” ”Ajatuksin vedämme absoluuttista todellisuutta tähän todellisuuteen.” ”Absoluuttisessa todellisuudessa kaikki asiat ovat täydellisesti toteutuneina.”

Sen lisäksi *Absoluutissa* ovat mm aksioomat, toisin sanoen ihmisyyden perussääntöä (yhteisöllisesti ja yksilöllisesti) täsmentävät tai täydentävät sanat kehittyvine merkityksineen. Näillä sanoilla on myös oma *piste* (pisteestä enemmän artikkelisarjassani Anteeksipyynnön filosofiaa US 2/13), joten niiden olemassaolo on absoluuttinen. ”Absoluuttinen todellisuus” on pisteillä merkitty ja tuettu. *Pisteiden* merkitys tulee esiin juuri *Absoluutin* kautta. Ne vah-

vistavat jonkin tietyn tajunnallisen olemassaolon ja säilyttävät sille tarkoitetun luonteen. Pisteillä, erityisesti positiivisilla pisteillä on hyvin voimakas energia. Negatiiviset pisteet ovat välttämättömiä, mutta oikein asennoituvilla ihmisillä ne eivät työntäydy määräämään ihmisen elämää.

Ikuinen nykyhetki on olemassa ja siinä tapahtumat ja asiayhteydet ovat kokonaisina syyseurauskokonaisuuksina siten, että aiemmat ja myöhemmät teot näkyvät toistensa lävitse sivuvaikutuksineen. ”Sivuvaikutuksilla” tarkoitan juuri sitä ulospäin suuntautuvaa vaikutusta, mikä yksilön tajunnalla on suurempi kokonaisuuksiin – ne ovat hyvin tärkeitä.

Suhteessa karmaan tämä tarkoittaa sitä, että jonkin ihmissuhteen tai minkä tahansa asian, silloin kun se on onnistuneesti viety *Absoluuttiin*, koko karmallinen prosessi täydestä negatiivisuudesta täyteen sovittukseen on kerralla läsnä – riippumatta siitä missä se on tavallisessa ajassa meneillään. Jos elämänkaari tekee oikealla tavalla tehtävänsä, suurin osa karmaa päätyy tasapainoon ja sen vuoksi menettää liikevoimansa. Tämä edellyttää tietenkin keskinäistä anteeksipyymistä, anteeksiantamista ja -saamista. Loppuun saatettu prosessi tuottaa tietoa ja kestäviä positiivisia malleja, ei uutta karmaa. Tieto tästä lähtee *eestaas*-väyliä pitkin koko tajuntaan ja oikea toimintamalli voimistuu siltä osin edelleen. ●